

Forslag har fundet i Udvalget, tror jeg, at jeg ikke har været ganske uheldig med de Midler, jeg her har foreslaaet. Naar ikke destomindre endel af Udvalgets Medlemmer dog have fundet det rigtigt at stille et Underændringsforslag til dette Forslag, kan jeg forsaavidt ganske slutte mig til den ærede Ordfører, idet jeg finder, at dette Underændringsforslag væsentlig er skiftet til at skabe en hel Del praktiske Vanskeligheder, uden i nogen betydelig Grad at forandre den Retning, som selve Ændringsforslaget giver, og om jeg end ikke kan være enig med den ærede Ordfører i, at det er en absolut Hindring for at kunne benytte enkelte Stykker til Skov, saa er jeg fuldkommen enig med ham i, at den væsentlige praktiske Følge deraf vil være, ikke at Bedkommende inddrager indtægt til Skov, naar det ligger ham bekvemt og er nyttigt dertil, men at han bliver nødsaget til at maatte udstykke saa at sige enhver Gaard, fordi der muligvis kan være en eller anden Stump i den, som er sat til over 5 Tdr. Hartkorn. Man paadrager ham altsaa derved en Befrustning, uden nogen egentlig Hensigt og Nytte, og Følgen deraf vil kun være, at han maasse vil komme til at indbetale et eller to Hundrede Rigsdaler i Statskassen for den Bagatel, der saaledes ved Udstykning bliver udfiklet. Jeg kan altsaa ikke andet end fraraade det ærede Thing at vedtage dette Underændringsforslag, der efter min Mening kun er skiftet til at berøve den hele Foranstaltning sin ønskelige Karakter, og som ikke i nogen væsentlig Grad vil bidrage til at fremme det. Formaal, som man igjennem Forslaget har søgt at ville fremme. — Det af mig under Nr. 3 stillede Forslag er aldeles det samme som det, der ved Sagens anden Behandling var stillet af et æret Medlem af Udvalget. I fuld Samklang med det, jeg maa anse for at være Hensigten med dette Lovforslag, har jeg troet, at man, saalænge Bedkommende vil beholde sit Fæstegods, kan affkære dem Muligheden af at faa den For-

del, som de gjennem en Bevilling, som den her omhandlede, kunde faa, skjøndt der forøvrigt hidtil har været saare liden Anvendelse derfor; men jeg maa aldeles bestemt modsætte mig, at man følger Lovforslaget, hvorved der vilde berøves Ministeren og Folket Leilighed til at kunne faa foretaget i og for sig forstandige Rettelser i de Forhold, som i Tidens Løb have udviklet sig. So længere jeg vedbliver i den Stilling, jeg indtager, desto mere finder jeg mig berettiget til at kræve, at Bevillingsmyndigheden for disse Tilfælde vedblivende maa opretholdes, og jeg kan ikke se rettere, end at man kan naa Hensigten med Paragrafen paa den af mig i Ændringsforslaget under Nr. 3 foreslaaede Maade. Dette Forslag er ogsaa tiltraadt af Udvalgets store Flertal, alene med Undtagelse af et enkelt Medlem. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 3 angaar, skal jeg bemærke, at det ærede Thing vil erindre, at § 3 i Lovforslaget er den Paragraf, som jeg fra Begyndelsen af har set med størst Interesse, fordi det er min Overbevisning, at der gjennem den Tanke, som deri er udtalt, burde gjøres Forandring i de bestaaende Tilstande. Jeg har oftere omtalt den Fortolkning af Fæstelovene, som saa at sige er bleven traditionel i Indenrigsministeriet og jeg skal tilføie, at den har Højesteretspræjudikater at støtte sig til, men ikke destomindre anser jeg den for ikke at være overensstemmende med Fæstelovgivningen, og i ethvert Tilfælde for at være temmelig stridende imod, hvad Fæstelovgivningens Tanke aabenbart har været, om jeg end paa den anden Side skal erkjende, at den praktiske Betydning deraf ikke vil være stor, fordi Forholdene faktisk vilde være saaledes, at Godseieren, selv om han havde Retten, dog ikke vilde kunne benytte den i noget betydelig Omfang. Jeg skal tilføie, at den Ret, som han nu har, jevnlig vil kunne være ligesaa meget til hans Skade som til hans Gavn. Naar jeg saaledes er gaaet ind paa Hovedtanke i § 3, har jeg dog bestandig fastholdt,